

עבודה

בחגים - התוועדויות

מאת:

דבורי רובין

כיתה ט', בית ספר נט

כ"ה חשוון תשע"ה

ויעקב הלך

לזרנו...

'ויעקב הלך לדרכו'!?

**יש לשון שמורגל לאחר־י שמחת
תורה – "ויעקב הלך לדרכו". פתגם
זה אמר לראשונה אדמו"ר הצמח
צדק אודות שמחת תורה, ואדמו"ר
הרי"צ אמר זאת אודות שיבת
בראשית.**

מהו העניין של "לדרכו"?

זה מובן מעצמו, וכבר התבאר בכמה וכמה מקומות, שעניין "זיעקב הלך לדרכו" הוא דרך המלך, מלכו של עולם, שידרכו היא – כמו שכתוב על אברהם אבינו "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחרייו ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט", ומכאן מובן, ש"דרך הוי'" היא "לעשות צדקה ומשפט" – צדקה כפשוטו, ו"צדקה ומשפט", כמבואר בחסידות שצריך להיות משפט בצדקה, לתת לצדקה לא רק את המותרות, אלא לשפוט את עצמו כמה מוכרח לו, וכל השאר לתת לצדקה.

והנה, בנוגע ליציאה לדרך, "ויעקב הלך לדרכו", "לעולם יכנס
אדם בכי טוב ויצא בכי טוב", והטוב האמיתי הוא "טוב

nes pines וטוב להיות".

והעניין בזה:

"טוב" – צדיק, כמו שכתוב "אמרו צדיק כי טוב". וגם:
"טוב" בגימטריא י"ז, שזהו עניין "יוסף בן שבע עשרה
שנה", והרי ענינו של יוסף הוא – צדיק, שעליו גם נאמר
"אמרו צדיק כי טוב", שענינו הוא לחבר נשמות בגופים עם
הקב"ה.

ו"שמא מילתא היא" – שבדורנו זה הנה שמו של נשיא
הדור הוא יוסף, "יוסף בן שבע עשרה שנה", בגימטריא
"טוב", "אמרו צדיק כי טוב הוא", שהוא נותן כוח להצליח
בכל העניינים. ועל זה אמרו "לעולם יכנס אדם בכי טוב".

כאשר יוצאים לדרך אחרי חודש תשרי, "ויעקב הלך לדרכו", לעסוק בענייני העולם, הרי "כל הדרכים בחזקת סכנה" – דרך המלך בחזקת סכנה.

אמנם, הסכנה היא רק כאשר הולכים 323, אבל כאשר אומרים "תפלת הדרך", "שתוליכנו לשלום" . ותחזירנו לשלום", והולכים *Se Imitate* הקד"ה, ומכניסים בתפילה גם את הקב"ה, אז אין חשש לסכנה. והעניין בזה:

כל נשמה הוא "שליח" של הקב"ה – "אדם העליון", "נעשה אדם בצלמנו כדמותינו" – להשלים את הכוונה העליונה, וכאשר הולכים בתור "שליח" – ש"שליח" – מי שאינו משנה מדעת המשלח – הרבי – אז ישנו כוח המשלח, שיהיה "תוליכנו לשלום" ו"תחזירנו לשלום".

"תוליכנו לשלום" – שנשלים את כוונת ירידת הנשמה בגוף, ולא נישטף ב"מים הזדונים" של העולם; "ותחזירנו לשלום" – הוא עניין עבודת התשובה, שהרי תשובה היא לא רק על חטא ועוון, אלא כמו שכתוב "והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה", היינו, שכפי שנשארים בגוף, משיבים את כל העניינים למשלח, לרבי ל'אדם העליון'.

בכל זאת יש צורך ב"ממוצע" – "ממוצע המחבר", "אנכי עומד בין ה' וביניכם", שבדורנו זה הרי נשיא דורנו – הרבי, "יוסף בן שבע עשרה שנה", בגימטריא טוב, "אמרו צדיק כי טוב", וכיון שטבע הטוב להיטיב, מבטל הוא את כל הסכנות.

"לעולם . . יצא בכי טוב" – כאשר אנחנו יוצאים לדרך של שנה חדשה, צריך כל אחד לקחת איתו את ה"צדיק כי טוב", לקיים רצונותיו וכלומר, להיות *in* *se*, ואז יכול להיות העניין "ויעקב הלך לדרכו" באופן שמובטח לו ש"שלוחי מצווה אינן ניזוקין".

הליכה אמיתית בלי להתפעל מהגלות

יהי רצון שכל אחד ואחד בתוכי כלל ישראל, ינצל את כל המוחות שניתנו בחודש תשרי, כדי להוסיף בקבלת החלטות טובות, וקיומן בפועל, בעבודה של "ויעקב הלך לדרכו", במשך כל השנה כולה.

ובפרטיות יותר:

"ויעקב" – גם בהיותו במעמד ומצב של "יעקב", על שם "וידו אוחות בעקב עשו", כלומר בזמן ומקום הגלות, הרי לא זו בלבד שאינו מתפעל מחשכת הגלות, אלא אדרבה – שמוסיף בעבודתו ביתר שאת וביתר עז.

"הלך" – עד לעבודה באופן של הליכה, הליכה אמיתית, באין ערוך לגבי מעמדו ומצבו הקודם.

"לדרכו" – דרכו של יעקב, "בכל דרכיך" ו"בכל מעשיך", שימשיך בהם את "דרך ה'" – לעשות צדקה ומשפט, ו"באור פני מלך חיים" – שמתברך על-ידי זה בכל ענייניו הגשמיים, ועל אחת כמה וכמה בכל ענייניו הרוחניים, שנה מבורכת בגשמיות וברוחניות גם יחד, מתוך שימחה וטוב לבב.

ועד לברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(התוועדות תשמ"ז חלק א, עמ' 392)

עוד כיוון...

בבואנו מחודש תשרי עם כל ה'גילויים' שקשורים בו, אפשר לחשוב שכאשר החודש הסתיים וחוזרים הביתה ומתחילה העבודה של "ויעקב הלך לדרכו" - זוהי ירידה גדולה מהמעמד ומצב שהי' בחודש תשרי, ובמילא אין סיבה להיות בשמחה. אומרים לו, שאין זו ירידה, אלא אדרבה - כעת מתחילה העבודה של לעשות להקב"ה דירה בתחתונים, שכל יהודי במקומו יעשה מדבריו הגשמיים משכן ומקדש להקב"ה, שעל זה נאמר "ושכנתי בתוכם".

אל הרבי מוהר"ש נכנסו פעם חסידים בבקשה: הם מקשיבים ושומעים בקשב רב את המאמרים שאומר הרבי, ואף מבינים בדרך כלל את הפירוש בהם, אולם חסר להם את קשר העניינים זה לזה - כל עניין לעצמו אמנם מובן, אבל פעמים רבות לא ברור הקשר בין העניינים שהרבי אומר. ביקשו אפוא החסידים שהרבי יואיל לבאר יותר גם את קשר העניינים זה לזה. השיב להם הרבי מוהר"ש במשל: ישנם סוחרים שנוסעים מדי פעם ליריד ללייפציג לקנות סחורה מן הסוחרים הגדולים. הם קונים שם סחורה בזול, וחוזרים למקומם, שם הם מוכרים זאת ביוקר, ומזה מצוי' פרנסתם ב"ה בשפע. אמנם עליהם להשקיע כסף בתחילה כדי לקנות את הסחורה, אך הכסף חוזר ובהרבה יותר, כאשר הם מוכרים זאת לאחר מכן. כמו שכתוב "יש מפזר ונוסף עוד", שעל ידי ההשקעה והפיזור, נוסף עוד ריווח רב הי' פעם שהסוחרים הגיעו ליריד כשהפרוטה אינה מצוי' בכיסם ואין להם במה לקנות את הסחורה. כיוון שהסוחרים הגדולים הכירו אותם משנים קודמות, וידעו כי יהי' להם לשלם כאשר ימכרו את הסחורה, הלכו לקראתם ונתנו להם את הסחורה בהקפה, על מנת שישלמו מאוחר יותר. אחרי שקנו את כל הסחורה, והגיע הזמן לקשור את החבילות, פנו שוב הסוחרים הקטנים לעמיתיהם הסוחרים הגדולים, וביקשו שייתנו להם גם את החבילים לקשור את הסחורה בהקפה. אמרו להם הסוחרים הגדולים: זאת לא. מילא מה שנתקעתם ללא כסף מספיק לרכישת הסחורה, אפשר להבין אתכם. קורה שגם סוחר מוצלח נתקע ללא כסף מזומן בידו. אבל אם אפילו לקשור את הסחורה אין אתם יכולים בעצמכם, אם כן איזה סוחרים אתם!?

והנמשל, אמר הרבי מוהר"ש, נותנים לכם הרי את כל ה"סחורה", את כל העניינים של חסידות. ואם גם רק לקשור אותם אינכם יכולים במוחות עצמכם, איזה חסידים אתם!?

"לפרוק את החבילות"...

זוהי אפוא השליחות המוטלת על כל אחד ואחת מישראל – כפי שהורה הבעל שם טוב, ומסר להמגיד, והמגיד לאדמו"ר הזקן וכו', עד לנשיא דורנו, ועל-ידו, לכל אחד ואחת מאיתנו, הקטנים עם הגדולים והקטנות עם הגדולות – שתכלית כוונת כל העניינים היא כדי להשלים את שליחותו של הקב"ה לעשות לו יתברך דירה בתחתונים. וכאמור, הכוח לעבודה זו במשך כל השנה כולה הוא – מחודש תשרי, כתורת הבעל שם טוב שחודש תשרי הקב"ה בעצמו מברכו להיות "חודש השביעי", "משובע ומשיביע ברוב טוב לכל ישראל על כל השנה", "שובע" של הקב"ה – "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"... ובפרט כאשר מוסיפים בזירוז ובמרץ כו' בנוגע לכל עניני התורה ומצוותיה, "תורה אור" ו"תורת חיים" ומצוותיה, עליהם נאמר "וחי בהם", וכללות ההתקשרות עם "אור פני מלך", אשר במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא – נמשך עניין ה"חיים" ("באור פני מלך חיים") בכל מקום ומקום שנמצא יהודי, ובכל ענייניו...

ויהי רצון שכל אחד ואחד יקיים את כל ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו במשך חודש תשרי, ובלשון הידוע: "פֶּאֶנְאָנְדֶּער פֶּאָקן די פֶּעקלאַך", ולא עוד אלא שיבכוהו וביכולתו להוסיף בזה כהנה וכהנה, עד להוספה שלא בערך.

(התוועדויות תשמ"ו חלק א, עמ' 493)